

BLUEBERET

NO. 2 - MAI 1978

DEN NORSKE FN-BATALJONEN I LIBANON

Hva har du der borte, oberst?

Generalsekretær Kurt Waldheim besøkte tirsdag 18. april den norske FN-styrken i Syd-Libanon: Han ankom med helikopter, og med seg hadde han blant andre general Erskin. FN's generalsekretær besøkte Tell Qesi, og oppholdet varte 45 minutter. Blue

Berets fotograf, korporal John Elvrum fra Børse i Sør-Trøndelag tok dette blinkskuddet av bataljonsjef oberst Vigar Aabrek og generalsekretær Kurt Waldheim i Tell Qesi.

**Tro
på
FN**

Side 2

**Kokker
uten
søl**

Side 3

**Else
møter
Ola**

Side 7

**Menn-
esker
gråt**

Side 8

Tell Dibbine — en by som stoler på FN

Kaptein Steinar Nygård møter folkene i Tell Dibbine.

Tor Arne Karlberg og Rolf Fossum ser ut til å stortrives sammen med befolkningen i Tell Dibbine.

Det var søndag 24. april. Det er en dato som et par norske FN-soldater vil huske. Sammen med kaptein Steinar Nygård fra Trondheim besøkte vi, sersjant Rolf Fossum fra Oslo, sjåfør og korporal Tor Arne Karlberg fra Kristiansund og undertegnede, den lille byen Tell Dibbine, som er bebodd av 460 druzere. Av en eller annen merkelig grunn var befolkningen meget lykkelige, ja, vi sier merkelig, for flere mennesker i denne byen har vært uten nok mat i lengere tid, fortalte de oss. Men til tross for store vanskeligheter bl.a. med at de ikke kunne gå ut av byen av frykt for sammenstøt med andre folkegrupper og det presset dette medfører, var de åpenhjertige mot oss og ønsket oss velkommen.

Den første som møtte oss var en gammel, blind mann. Han fikk skutt ut øynene som tre-åring ved et uhell. Welcome, welcome, welcome.

Folk strømmet ut av husene og vinket til oss, og vi ble invitert inn til byens ordfører sammen med en engelsktalende druzer, den 28-årige Chaouki Wonsa.

Kaptein Steinar Nygårds oppgave var å gi beskjed om at major Saad Haddad i byen Marjayoun, som tilhører falangistene, hadde lovet å sette i stand byens vannledning i løpet av et par dager. — Men hva med de åtte-ni husene som er ødelagt? spurte tolken. — Hvem skal reparere dem?

Dette kunne ingen med sikkerhet svare på, men kaptein Nygård lovet å ta opp også denne saken. — Det vi trenger er mat, sa tolken. — Sukker, mel, vann og ulltepper. Det er mange her som ikke har spist skikkelig på flere måneder. Vær så snill og hjelp oss.

11 menn fra byen satt samlet sammen med oss i husets storstue. Det ble som vanlig servert sterk, sukret kaffe i ørsmå kopper.

Siden vi kom hit til Syd-Libanon har vi selv dett hvor meget vondt krigen har påført menneskene, og vi lovet at den norske FN-styrken skulle gjøre hva den kunne for å bedre situasjonen for menneskene i Tell Dibbine.

Fortsettelsenesteside.

Tell Dibbine.

— Vi takker dere alle, sa tolken etter å ha snakket med de andre ti druzere i rommet. — Alle snakker om dere her, og vi vet dere er her for å hjelpe oss. Men vi har store vanskeligheter. Vi kan ikke dra til nabobyen, vi liker ikke å skyte. Det er fred vi vil ha. Vi ber til Gud om fred.

Men det var vannet som var det viktigste. En mann i byen hadde en gang gravd en brønn som hadde kostet ham svært meget. Denne brønnen var for kort tid siden blitt sprengt i stykker. Brønnen kunne gi vann til byens befolkning, men nå våget ingen seg utenfor bygrensen for å forsøke å reparere brønnen.

Vi ble langt om lenge ferdig med både møtet og med å drikke denne meget spesielle kaffen, og bega oss ut. Der ute var der rett og slett rene feststemningen. Riktignok smatret det i mitraljøser noen hundre meter unna, men dette skyldtes denne gang at man feiret et bryllup. Unge og gamle var møtt frem utenfor borgermesterens hus. Noen ville bare hilse på oss, andre ville legge frem sine problemer. Men det var mat som sto øverst på ventelisten. Kaptein Steinar Nygård lovet å gjøre så godt han kunne, og smilene spratt frem på ansiktene

— Hit skal jeg tilbake på ferie, sa han, overdyngt med blomster. Jeg tok frem kameraet for å forevige dette lykkelige møtet mellom FN-soldatene og druzerne i Tell Dibbine, og da kom det enda flere mennesker frem fra husene. Alle ville avbildes. Men en film med 36 bilder holder ikke så lenge, så gruppebildene måtte nødvendigvis bli store.

Kaptein Steinar Nygård, som er ungar, ble tilbudt hustru av druzerne, dersom det behaget ham. Han lovet å tenke over saken.

Det var vanskelig å rive seg løs fra disse menneskene. Selv småtassene på mammaenes armer begynte å trekke på smilet og kave mot oss med hendene. Det tok ikke så lang tid å vende seg til oss likevel.

Vi forlot en landsby som har lidd mye vondt, men som har et godt håp om en bedre fremtid. Og som ber til Gud om at FN-soldatene fra Norge må hjelpe dem.

Kokker uten søl

Uten kokkene våre ville livet for FN-soldatene i Syd-Libanon ha vært kjedelig, for ikke å si uutholdelig. Ja, kanskje det hadde vært direkte skadelig å være uten kokker, hvem vet? Nå har vi jo tidligere nevnt panserloff, som gjorde kokkenes arbeide ganske enkelt og greit i begynnelsen av tjenesten. Det var bare å fylle bordet med knekkebrød og pålegg og si velkommen. Men i dag er det noe ganske annet, etter at vi nå er kommet i godt gjenge rundt matbordet.

Og matbordet må sies å være utmerket. Det mangler intet, og soldatene spiser utrolige mengder daglig av det kokkene kan sette frem.

Det er mange kokke-avdelinger rundt om blant de norske soldatene, og oppe i Ebel es Saqi har fire kokker ansvaret for å fø 174 mann daglig, forteller overkock, korporal Viggo Valestrand fra Røa i Oslo. Valestrand er utdannet kokk, men arbeider til daglig som ekspeditør i forretning i Bærum.

Under seg har han tre mann, som har helt andre yrker. Truls Hedenstad fra Kongsberg arbeider som verktøymaker på Kongsberg Våpenfabrikk, men er alt-

Fire feltkokker som får maten til å smake godt: Korp. Egil Pettersen (bakerst), Oddbjørn Brattsberg (t.v.), Inge Fossum og Svein Dyrvik.

Jan Kåre Wessel fra Kristiansund er fisker av yrke, men havnet ved grytene i Ebel es Saqi

— Du var selvsagt også kokk ved førstegangstjenesten, da?

— Nei, jeg var lagfører!

Fjerdemann på kjøkkenet er Bjørn Sagplass fra Os i Øster-

— Og hvor mye brød?
— Daglig går det med trekvart brød pr. mann. Og noe panserloff.

— Det er fortsatt noen som spiser panserloff, altså?

— Ja, merkelig nok, så er det nok det.

styrken.

— Og hvordan skjedde det?

— Jeg søkte om å få komme inn i saniteten!

— Og slikt blir man kokk av?

— Vel, jeg var medlem av hjelpekorpsset hjemme, og hadde lyst på den tjenesten. Men siden jeg har vært kokk ved førstegangstjenesten, ble jeg kokk også her.

— Hvor har så du kokkeutdannelsen fra, Sagplass?

— Je' har itte noe kokkeutdanning, je er sveiser, je!

Jaja, slik kan det gå her i livet. Men til tross for mange forskjellige yrker på kjøkkenet, er det ingen som har klaget på maten.

— Hvor mye poteter går det med til middag, overkock?

— 50 kilo til 174 mann.

fortelle at de får en del av maten fra Israel, noe fra Norge og kjøtt fra Syd-Amerika. Med andre ord, et internasjonalt matbord for de norske soldatene.

Da vi besøkte kjøkkenet forleden, var overkocken i ferd med å dandere et koldtbord, og mer elegant kunne sikkert ikke sjefskokken på Maxim i Paris gjøre det.

Bonapetit!

Fire kokker klar til innsats, Bjørn Sagplass, Jan Kåre Wessel, Truls Hedenstad og Viggo Valestrand.

Veien er klarert

Klokken er bare 04.35 om morgenen, en aldeles ubehagelig tid å bli purret på. Men når major Leif Andersen i pioner-troppen setter foten i takrenne-køya er det bare å velte seg ut. Ute er det kjølig og guffent, det blåser friskt gjennom huset og ilter snorking blander seg med lyden fra tette neser hos enkelte med sans for vårlig forkjølelse.

Vi er på vei ut for å undersøke veiene i området rundt Ebel es Saqi og Kaoukaba, en strekning som det tar et par timer å patruljere. Og hensikten med denne morgenmarsjen er å klarere veiene for miner, et av de viktige oppdrag som daglig må utføres her nede i Syd-Libanon.

Nøyaktig klokken 5 er det avmarsj, og med i patruljen denne morgenen er foruten major Andersen, sjåfør Knut Johansen fra Stavsjø ved Brumundal og de to pioner-soldatene Agnar Hadland fra Time på Jæren og Magnor Eijan fra Stavanger.

Vi går fra porten i Ebel es Saqi

og nedover veien mot den norske posten i veikrysset. Deretter går vi veien frem til den israelske posten som ligger i nærheten av trenområdet. Denne morgenen er det ingen som har vært ute på veien i vårt område og gravd i veibanen. Men dette er noe man aldri kan være sikker på så lenge vi er i dette området, så denne jobben må gjøres hver dag. Og det har hendt at man et par timer etter en veiklaring i det norske området har kommet over flere miner, som var gravd ned i veien.

— Det er farlig å bli for trygg, sier major Andersen, ekspert på miner og en meget forsiktig mann som aldri tar unødige sjanser. Det gjør heller ikke hans folk i pioner-troppen, som er grundig drillet og som gjør en god jobb lenge før vi andre har veltet oss ut av sengehalmen.

Solen er så vidt begynt å klatre opp over åskammen i det fjerne og kaster et svakt lys over de grønne markene, hvor oliventrærne dominerer landskapet. I det

Major Leif Andersen (i midten med hjelm) sammen med to av sine folk og to nepalesere ved en mine som ble funnet i veien.

fjerne skimter vi Kaoukaba, på høyre hånd ligger El Foukhar, en

skal bli fredelige tilstander i landsdelen. Nede på markene under oss er folk allerede i evig

tredje kompanis leir, hvor en enslig vaktpost vandrer sakte foran porten. En kilometer unna sliver

håndfull eldre mennesker, mennesker som håper at det atter

med arbeidet, selv om klokken bare er noe over fem. Vi passerer

Agnar Hadland og Mangor Eijan er på farten fra klokken 5 om morgenen.

røken fra et leirbar hos PLO opp mellom trærne.

Agnar Hadland og Magnor Eijan går på hver sin side av veien med sine prodder, lange stenger som de bruker til å stikke ned i veibanen for å undersøke om det kan være miner der. Begge er lokalkjente på strekningen og kjenner hver stein, hvert hull og hver ujevnhet i veibanen. De kan straks se om noe ikke er som det var dagen før, da de gikk samme strekning.

Ved halv syv-tiden er endelig veien klarert, og det kan sendes melding til hovedkvarteret. Og først da kan den normale trafikken begynne.

Det kan være en nervepirrende jobb, men soldatene liker likevel å ta denne spaserturen i grålysningen.

— For meg er det fin morsjon, sier Mangor Eijan. — Jeg liker faktisk denne daglige turen.

Og det er positivt at gutta liker jobben, mener Leif Andersen.

BILLETTPRISER NORGE — TEL AVIV

Fra Globus Reisebyrå's kontor i Tel Aviv har FNBN fått et midlertidig tilbud på flybilletter fra Norge — Tel Aviv:

Ordinært rutefly: Fra Oslo, Kr.sand eller Stavanger t/rNKR 1.590,—

Fra Bergen t/rNKR 1.650,— I tiden 15/6—15/10 høysesong-tillegg kr. 150,—

Charterfly: Fra Oslo—Tel Aviv t/rNKR 1.150,— (Ca.) Dette tilbudet er fra All Tours i Haifa.

FILM/TV

Bataljonen fikk ikke filmutstyret som skulle ankomme 25. eller 26.4.

I samme signal ble det sagt at VCR (kassett-TV) skulle ankomme om 1—2 uker. Vi håper dette kan holde stikk!

TAP AV KONTORKASSE

Velferdsoffiseren melder om tap av 1 stk. blå kontorkasse, komplett med alt nødvendig kontormateriell og -rekvisita. Kassen var låst med hengelås og tydelig merket V-off.

Duser.

Tåladder!

Vi sender herved en hjertelig takk til de omtenksomme menneskene hjemme i Norge som har sendt oss tåladder, forsvinningsdrakter og strikkabukser — Tåladdene har til og med vært her en gang tidligere, men ble da hjemsendt. Men sannelig kom de ikke tilbake, og vi sier takk, selv om utstyret ikke passer særlig godt her nede.

Vi forstår selvsagt at ingen har sendt oss dette med vilje — eller uvilje — men det vi ikke forstår er hvorfor de ikke sendte ski og klistermøring samtidig. Vi har jo allerede utlevert briller, snø, og det eneste vi mangler er faktisk litt snø. På bildet viser Helge Arne Myrhaug fra Elverum og Vidar Evensen fra Hønefoss stolt frem det fine vinterutstyret.

HYGGELIG

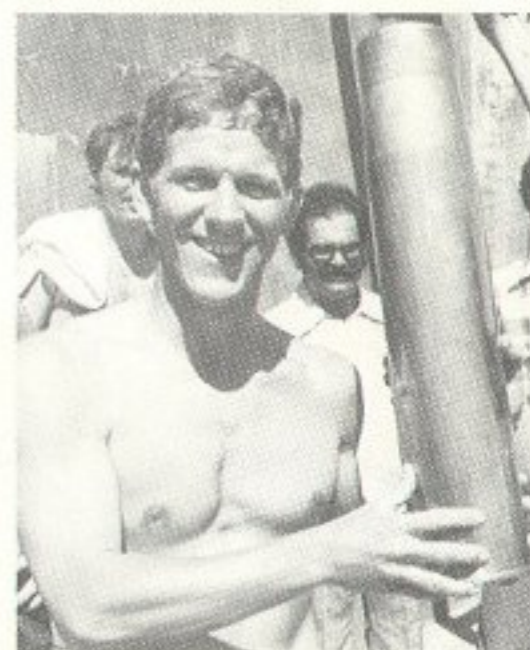
Blue Berets redaksjonsstab, som består av to mann, en fotograferende skribent og en fotograferende mørkeromsmann, synes det er hyggelig å høre at guttene i stedet for å sende brev hjem putter Blue Beret i en konvolutt og sender til familien. Vi tar dette som et kompliment og takker. Men det skader likevel ikke å sende noen ord hjem, mener vi.

Forøvrig er redaksjonen interessert i å motta innlegg og artikler fra soldatene. Vi mener nemlig at en hver som har noe på hjertet må få slippe til i våre spalter.

I første nummer av Blue Beret skrev vi at vi håpet å komme „på gaten” hver annen uke. Dette skal vi fortsatt arbeide for, men p.g.a. at redaktøren denne gang tok med seg manuskriptene til Trondheim for trykking der i forbindelse med konfirmasjon i redaktørens familie (han er nemlig en aldrende mann), ble vi noe forsinket denne gang.

REDAKSJON:
Lt. Per Jevne
Korp. John Elvrum

105 mm premie

Steinar Mariussen.

Søndag 30. mai skjedde en historisk begivenhet på idrettsfronten, i det Kaoukaba-stafetten gikk av stabelen. Som de lokal-kjente vil forstå, foregikk stafetten i byen Kaoukaba, som holdes av Coy 3 under major Tor Løset. Dette idrettsarrangementet er det første sportslige innslag den norske FN-styrken har hatt her nede, og det er bare å håpe at ideen sprer seg.

Løpet foregikk kl. 13 og samlet fire lag med åtte mann på hvert lag. Gjester fra Hashbaya var også invitert, både til å overvære stafetten og til å delta i en overdådig lunsj etter løpet. Delegationen fra Hashbaya hilste også

Løpet var arrangert av 3. tropp under løytnant Stein Rivelserød og det må karakteriseres som meget vellykket. Det var stekende varmt da løpet gikk, og hardest var det kanskje for de som hadde de korteste etappene, men som måtte foreta 35 situps og 25 pushups. Men samtlige gjennomførte løpet, og vinnerlaget ble 3. tropp. Premien var en 105 mm israelsk granathylse, som vil bli utstyrt med FN-emblemet og inskripsjoner. Det vanket også en kasse øl på vinnerlaget, samt en krystallvase. De to neste lagene på premielisten 2. tropp og 1. tropp fikk også krystallvaser.

Resultatliste: 3. tropp 9.14.16, 2. tropp 9.35.24, 1. tropp 10.38.53, Kpstab 11.35.48.

UNIFIL

UNIFILs styrker i Syd-Libanon består foruten den norske styrken av Frankrike med 731 mann, Iran med 187, Nepal 642 og Sverige med 299 mann.

ORKESTER

Velferden har bedt om instrumenter for å starte opp eget band og orkester ved NORBATT.

JOHNNYOGKURT. Hvis det er noen i bataljonen som tror at Johnny Brenna er identisk med Kurt Waldheim, så tar de feil, selv om det så slik ut i forrige nummer av Blue Beret. Som våre observante lesere så, var bildet av Kurt byttet ut med et sjarmerende kjøttkakebilde av bataljonsjefens sjåfør Johnny. Selv fikk herr Brenna latterkrampe da han så bildet av „Kurt Waldheim i Syd-Libanon”, og det gikk fire timer før han kom til seg selv under et oliventre i Ebel es Saqi. Kurt Waldheim hadde ingen kommentarer til at vi benyttet feil bilde i Blue Beret, men han ba redaktøren hilse Johnny og si at gutten tar seg godt ut på bildet. Johnny har selv etter denne episoden uttalt at han ikke har anledning til å møte i FNs neste generalforsamling, da han på det tidspunktet er opptatt med ganske andre ting. — Det derre møtet der må'rem greie sjæl, sa Johnny. — Men skurre værre noe så erre bare å ringe.

På bildet ser vi Kurt Waldheim helt til høyre.

Else får møte sin Ola

Else Hoseth fra Berkåk har aldri vært utenlands før, og nå venter hun spent på å få reise til Israel og møte sin Ola, som selv venter like spent på noen fridager sammen med kona. Else fikk turen av Adresseavisen i Trondheim, og etter det Blue Beret erfarer vil også et ukeblad hjemme følge med på turen og lage reportasje på dette møtet.

Fenrik Ola Hoseth i saniteten får møte sin kone Else om ganske kort tid og det er takket være et tiltak fra Adresseavisen i Trondheim. Avisen arrangerte en hyggekveld for pårørende til FN-soldater fra Nordmøre og Sunnmøre og Trøndelagsfylkene og nærmere 200 mennesker var møtt frem for å få siste nytt fra Syd-Libanon — Journalist Bjørn Johan Jacobsen og fotograf Terje Bringedal hadde satt sammen en lysbilde-serie fra sin reportasjetur til Syd-Libanon, og fredag

Vi hadde også en samtale med fru Else Hoseth for noen få dager siden. Else Hoseth er tre-barns mamma og holder nå på å bygge hus. Hun håper alt skal være klappet og klart til hun reiser nedover. Fru Else Hoseth har aldri vært utenlands tidligere og gleder seg enormt til turen, men det er en betingelse at huset står ferdig til den 15. mai. Huset bygges med såkalt vintertilskudd, og dersom det blir forsinket, risikerer familien å gå glipp av det tilskuddet de har rechnet med. Det

seavisens lokaler. Det ble en meget vellykket aften, og toppen ble nådd da fru Else Hoseth fra Berkåk i Sør-Trøndelag vant turen til Israel for å møte sin mann.

Blue Beret hadde en kort samtale med fenrik Hoseth før avisen gikk i trykken, og for en gangs skyld hadde Ola vanskelig for å si noe sammenhengende, men at han var takknemlig og glad var det ingen tvil om.

Herr redaktør

Det er ikke gjøker i Libanon, og følgelig ingen gjøketrær. Men her er både trær og ønsker. Og så merkelig det enn høres ut, så satt jeg faktisk under et tre i hagen her og tenkte på mulighetene for å få kona nedover, da noen ropte om telefon til meg.

— Nå kan du ønske deg hva du vil, og det vil gå i oppfyllelse så den kjente stemmen til major Torbjørn Kirknes i andre enden av tråden.

— Ønske meg hva jeg vil...?

fra tidlig om morgenen til langt på kveld. Svigermor driver gården og dyrene, men også der må hun ta et tak av og til for at alt skal gå rundt fra dag til dag.

Blue Beret ønsker Else velkommen til Israel, og håper at hun og Ola får en herlig tid sammen — langt vekk fra dagliglivets masogstress.

— Ja, hva ønsker du deg mest nå?

— At Else kan komme hit.

— Nettopp, og nå ringer jeg for å fortelle at hun kommer. Adresseavisen betaler.

For en gledesstund det ble. For en stemning! Da det mørknet gikk jeg opp på taket for å dele gleden med månen. Jeg ba månen formidle en hilsen til Else og en takk til Adresseavisen. Så senket en mørk og behagelig natt seg over Ebel es Saqi.

Hilsen et lykkelig menneske i Libanon.

Ola Hoseth.

LESESTOFF

På grunn av meget stor spredning av avdelingene har velferden bedt om ekstra tildeling av aviser.

Tillitsmennene driver nå kartlegging av hvilke aviser som det i de forskjellige avdelinger ønskes å abonnere på.

SPILL

Vi fikk med en del spill av forskjellig art da vi reiste og dette er fordelt på avdelingene.

På grunn av meget stor spredning på tropper og lag er det fortsatt stort behov for ytterligere tildeling av spill, noe vi har bedt om.

Saltpølse og Solo

Står høyt på soldatenes ønskeliste

Etter omkring seks uker i felten skulle man tro at alt begynte å komme inn i godt gjenge, men det er likevel ikke alt som fungerer som det skal, mener enkelte. Det er riktignok ingen alvorlige klager som settes frem av soldatene, men de har enkelte ting å sette fingeren på. Og noe av det som opptar guttene mest er risikotillegget. Får vi det, eller får vi det ikke? Og hvorfor tar det så lang tid å få tatt en avgjørelse hjemme.

Vi snakket med en del av soldatene i pioner-troppen, og de mente at risikotillegget burde være en selvfølge.

— Det er for galt at ikke dette allerede er fastsatt, sa Trond Hval fra Hønefoss. — Risikotillegget burde ikke en gang vært grunnlag for noen diskusjon.

— Hvilke andre ting ville dere ha forbedret?

— Vi i pi-troppen har for lite sprengning, sier Vidar Sogn fra Porsgrunn, og svaret tyder på at guttene liker jobben sin. Men vi håper ikke svaret betyr at det er forlitesprenglegemerher.

— Det blir for mye vakter og for lite sprengning, men veiklaring er en ok jobb.

gnet og søla her nede ved Dovre var ikke bra.

— Noen savn?

— Ja, vi savner skikkelig latrine og dusjmuligheter. Det latrinesystemet vi har i „Dovre” er under en hver kritikk. Det burde ha vært tørrklosetter nok, slik at vi kunne sitte, og ikke henge som noen aper.

Uttak av penger er også noe de fleste er misfornøyde med. 140 dollar i måneden er lite, mener soldatene. Etter en week-end-tur er de fleste av disse pengene gått. For ugifte er summen de kan ta ut 700 kroner, for gifte 1000 kroner.

Om Haifa som permsenter var det delte meninger, man får jo ikke mer gøy enn det man lager selv.

— Hva med maten i leiren?

— Det er kanskje for lite pålegg, men vi er ikke direkte misfornøyde. Men vi savner salt pølse, skriv det. Dessuten kan vi godt få tilbake ølflasken til middag. Den brusen de serverer her er rett og slett vond.

Vi kan tilslutt — av fare for å bli beskyldt for tekstreklame — fortelle at et av guttenes største ønsker når det gjelder drikke, er å

— Neida, vi trives bra, men re-

Solo!

Trond Hval og Vidar Sogn har lyst på Solo og pølse.

DYKKING

I-off undersøker muligheter for dykking i Israel (Eilat). Det understrekes at ingen dykking kan foregå uten gyldig sertifikat

DISKOTEK

Det forefinnes et meget brukbart diskotek i Qiryat Shemona som heter Gills og som er åpent hver lørdag. Inngang 20 IL.

UNDERHOLDNING

Velferden driver registrering av kapasiteter på forskjellige områder som kan underholde ved hyggekvelder.

REISERADIOER

Bataljonen har bedt om ytterligere tildeling av reiseradioer med sikte på at hvert lag kan få en radio m/kassettpiller.

Livet er begynt å vende tilbake enkelte steder i Syd-Libanon, som dette bildet fra Fouckhar viser.

(Foto: John Elvrum)

Ebel es Saqi — hvor mennesker gråt

Det er fem uker siden første fremparti av den norske FN-styrken kom til Libanon. Mange forskjellige følelser gjorde seg nok gjeldende hos oss ved innflyvingen til Beirut denne natt til første påskedag.

Det har vært en tid med mange inntrykk. Inntrykk som ikke bare vil forbli „fotografier“ av virkeligheten den enkelte tar med seg som minner. De vil for mange gi grunn til alvorlig ettertanke om virkning for fremtiden.

Idag er det vanlig for mange nordmenn å oppleve andre land og folk med helt andre tradisjoner og kulturer enn det som er kjent fra vårt eget samfunn. Dette er imidlertid bare en side av den norske bataljonens møte med Syd-Libanon. For de aller fleste av dens personell er det første gang krigen og dens grusomme følger oppleves på nært hold.

Hvilke tanker gjør seg gjeldende hos den enkelte av oss etter den første tjenestetiden her nede? Det vil kanskje på mange måter være et dypt personlig spørsmål. Felles for alle er vel ønsket om å gjøre en jobb til beste for det oppdrag bataljonen har fått å løse — opprettholde fred i et område hvor dette er et ukjent begrep.

Skjer det noe med oss når vi møter dette samfunn? Landsby-

er sønderskutt eller fullstendig i ruiner. Menneskene som gråt bitert ved tilbakekomsten til den engang vakreste landsby i Syd-Libanon, Ebel es Saqi. De fem gamle menneskene som stavret seg vel i ruinene av det som hadde vært Fouckhair. Eller den eneste gjenværende i El Khiam — den gamle kvinnen som ikke hadde akseptert at krigen skulle tvinge henne bort fra hennes hjemsted, og med tegn til våre soldater forsøkte å si at hun var uten mat. Hun trakk opp sitt siste libanesiske pund for å betale hva villige hender ga henne. Det er i slike stunder en selv føler seg så uendelig hjelpeløs.

Uvissheten om hvor det er blitt av de nærmeste og frykten for at krigen igjen skal blusse opp setter sitt preg på menneskene. Samtidig ser vi — selv hos den hvor fortvilelsen er størst — et håp og en gnist om noe bedre. Livet begynner å røre på seg. Markene som lenge har ligget brakk, begynner å bli brukt til det naturen har lagt til rette.

Disse menneskene har møtt oss med en åpenhet, en vennlighet og en tillit som føles usigelig godt, men samtidig tyngende ved at det håp om fred vår tilstedeværelse har gitt, ikke skal gå i oppfyllelse. Måtte det enda gå slik at dette håp blir til virkelighet — en permanent fred hvor

barna i Ebel es Saqi får bruke vår nåværende spisesal til skole som den en gang var, og den forholdsvis uskadde kirken til det samlingssted den sikkert har vært.

Det er hverken vår hensikt eller oppgave å ta stilling til hvem som har skylden for disse lidelser. Ei heller om det er gjort med rette eller urette. Vi kan bare registrere de faktiske forhold og gjøre vårt ytterste til at dette land kan bli det paradiset det fra naturens side har alle muligheter for å bli.

Uvilkårlig faller tankene på vårt eget samfunn — våre livsbetainger og måten vi ivaretar disse på. Problemer og problematik har en sentral plass i vårt daglige „klisjegalleri“. Personlige problemer vil alltid følge oss og de kan være alvorlige og smertelige nok. Men i vårt veldekkende velferdssamfunn er de små ting som hindrer oppfyllelsen av noen av våre materielle ønsker blitt alvorlige problemer. Etter tiden her nede i Syd-Libanon føler vi skam ved tanken på de ofte bagatellmessige ting som hjemme forsurer vår hverdag og samværet med andre mennesker. Ikke bare på grunn av de lidelser vi daglig er vitne til, men også for den livsglede, håp og takknemlighet vi opplever. Må det være slik at vi mennesker i

velferdssamfunnet må gjennomleve kriser og lidelser før vi ser andre verdier i vår tilværelse enn kampen for de ting som kan måles i penger. Den måten menneskene i Syd-Libanon lever på gir oss forståelse av at det aldri har vært noen overflod, men bare krigen har rokket ved deres livsglede.

Hva er problemer hjemme? De får bare en helt annen dimensjon her nede. Vi får håpe at vi og våre etterkommere slipper krigen og dens lidelser. Det pålegger oss både villighet til å ofre noe for å verge det vi setter pris på og internasjonalt arbeid for at strids-spørsmål land imellom lar seg løse på fredelig vis.

Idag opptar den noe dårligere økonomiske situasjon i vårt samfunn våre tanker. Problemene er en skatteprosent til, pålegg i avgifter og strammere kredittmarked. Det er ikke problemer — det er ikke nok til å forsure vår hverdag om bilen må vente et år til før den blir skiftet ut.

Det er muligens noen hjemme som ville blitt touchert over slike tanker. Skal disse norske soldatene i Libanon være oss moralsk belærende, det får så være. Spørsmålet slipper likevel ikke taket — Hva er egentlig problemer — hjemme?

S.N.